

Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 4 вересня 2014 року № 36 (563)

«НАС ТУТ ТРИСТА, ЯК СКЛО, ТОВАРИСТВА ЛЯГЛО...»

Катастрофа під Іловайськом стала для українців національною трагедією. Масштаби наших втрат очевидці окреслюють сотнями загиблих – понад 300 бійців – і ще більшим числом полонених – близько 700. Щоправда, офіційна версія – понад 100 полеглих українських воїнів.

У країні навіть не оголосили траур за полеглими – лише в окремих областях, як от у Волинській, яка в глибокій скорботі знову прийняла домовини з тілами своїх найкращих синів, тужить, оплакує їх і тихо каже: нехай ворог не жде пощади.

Їх розстрілювали регулярні російські війська на тому самому «гуманітарному коридорі», по якому українським військовикам наказали виходити «паркетні генерали» – відповідно до обіцянки Путіна. Вірити бодай одному слову цього новітнього канібала, який ніяк не насититься людськими тілами, – дурисвітство чи злочин? Кремлівський тиран винахідливий. Пообіцяв «гуманітарний коридор», а зробив їх аж два. По одному, який контролювали так звані деенерівці і який був задіяний після головного, якась частина українських військовиків таки вийшла. Основний же передбачався як «коридор смерті». Його контролювали відбірні російські війська, дресировані убивці, жорстокості яких здивувався б сам Калігула. Коли колона наших солдат і добровольців зайшла на «коридор», російські нелюди обрушили на них лавину вогню – з мінометів, градів, танків… Далі путінські виплодки ходили між убитими, катували, а тоді вже добивали поранених, нівечили їхні тіла. Апелювати до їхньої совісті не можна: саме на убивць, а не на захисників Вітчизни вишколював їх путінський арсенал терористів.

Сьогодні вони шліфують свій «фах» на українцях, добре знаючи, що наступними їхніми жертвами будуть громадяни країн – членів ЄС. Та це станеться згодом – якщо Україна не зможе захистити Європу від російського людожера. А поки що пані Меркель невтомно заявляє, що в жодному разі Німеччина не дасть Україні зброї, бо ж вона виступає за мирний шлях врегулювання конфлікту. Канцлер ФРН радить нам піти назустріч побажанням Путіна і запровадити федеративний устрій, ну й припинити бойові дії проти російських військ. Справді, навіщо нам сучасна зброя, якщо Путін прагне «мирним шляхом» визнати, приміром, «державність» таких терористичних утворень, як ДНР і ЛНР? Принаймні, саме цим він порадив зайнятися ООН. Бо ж російські війська і без Донбасу мають що робити.

До речі, солдатські матері РФ вважають, що на території України воюють щонайменше 12 тисяч їхніх співвітчизників у складі регулярних військ. А деякі європейці все не можуть цьому повірити, зокрема, чиновники з ОБСЄ. Мовляв, може, хтось прибув із Росії на Донбас у відпустку й заодно вирішив знічев'я повоювати в лавах терористів. Але щоб свої, російські, дивізії Путін послав в Україну, очільнику ОБСЄ щось не віриться. Звісно, на своєму досвіді набуті переконання завжди твердіші. Проте ми нікому не бажаємо переконуватися у «гуманізмі» та «миротворчості» Путіна власним досвідом – надто великий ризик для життя.

Ольга ДМИТРЕНКО

ЧЕРГОВА ПРОВОКАЦІЯ КРЕМЛЯ?

ТО ПРО ЩО ПОРОШЕНКО ДОМОВИВСЯ З ПУТІНИМ

Президент України Петро Порошенко домовився під час телефонної розмови з Президентом РФ Володимиром Путіним про постійне припинення вогню на Донбасі. Про це повідомляє прес-служба Президента України.

«Президент України Петро Порошенко провів телефонну розмову з Президентом Росії Володимиром Путіним. Результатом розмови стала домовленість про постійне припинення вогню на Донбасі. Було досягнуто взаєморозуміння щодо кроків, які сприятимуть встановленню миру», – йдеться у повідомленні.

Після такого оптимістичного повідомлення навряд чи в когось із українців появилася надія на встановлення миру. Ми вже давно переконалися: те, що обіцяє Путін, треба ділити на десять, а потім множити на двадцять вірогідних, задуманих ним, кривавих сценаріїв. І цього разу версія не забарилася із підтвердженням.

Не минуло й години, як путінський прес-секретар Д.Пєсков озвучив протилежну інформацію: президенти не домовлялися про припинення вогню. Мовляв, Росія не є стороною конфлікту, а на Сході українська армія воює з ополченцями (чи то повстанцями). Тож Кремль може лише сприяти порозумінню «ворогуючих сторін» шляхом обговорення варіантів «режиму примирення».

Фарисейство московських терористів можуть аналізувати, обговорювати та встановлювати діагноз останнім лише висококваліфіковані психіатри. Адекватно оцінять, сподіваємося, злочини організаторів масових убивств у Міжнародному трибуналі. А поки що Путін, наплювавши на світових лідерів за їхню поступливість йому, диктує їм свою волю. В тому числі, й Україні. І поки що на те нема ради. Хоча вихід є…

М. ПИЖУК

ПРАВДА КЛИЧЕ

ЯК УБИВАЛИ УКРАЇНСЬКИХ СОЛДАТ ПІД ІЛОВАЙСЬКОМ

Сьогодні важливо збагнути одне: це Війна, Україна воює з військами Російської Федерації. Андрій Денисенко, заступник начальника штабу Правого сектора, розповідає, як убивали українських солдат під час виходу із Іловайського оточення. На жаль, реальну інформацію про втрати, як і про те, що насправді там сталося, керівництво АТО приховує.

Сьогодні вночі я ледь стримував сльози, а переді мною на східцях Дніпропетровської ОДА плакав бойовий полковник, заступник комбата «Дніпра» В'ячеслав Печененко.

Він розповідав, як російські інтервенти розстрілювали колону наших військ і добровольців у путінському «гуманітарному коридорі», через який «паркетні генерали» наказали виводити українські підрозділи з Іловайського котла.

Печененко каже – нас розстрілювали як у тирі, з усього – танків, гармат, мінометів, градів, птурів і кулеметів. Потім росіяни прочісували поля і посадки й дострілювали важко поранених. Вбито декілька сотень людей тільки в цьому одному епізоді. Вцілілі переважно потрапили у полон...

Сам В'ячеслав зібрав довкола себе групу бійців і повів її на прорив з цієї кривавої м'ясорубки. Цей мужній воїн з боєм і зі зброєю вивів з ворожого оточення 64 бійців з різних підрозділів. Він справжній герой, такі люди, а не недороблені…, мають командувати нашою армією.

Як герої і ті безіменні поки що танкісти 93-ої Дніпропетровської бригади, які, побачивши московську зраду, знищили вогнем своїх танків у «зеленці» край дороги на Многопілля й на блокпосту понад сотню кацапських десантників.

Після того, як неголений і пропахлий згарищем Славко вже поїхав додому, в Дніпро вертольотами з Розівки почали надходити поранені, яких не добили путінські «гуманітарії». Перша партія, 108 осіб...

Тому, каже Денисенко, коли після 24 серпня іде інформація про 9 або 12 вбитих за день наших військових, нестерпно хочеться плюнути в морду речникам і всьому падлючому штабу АТО, оскільки вони хочуть засекретити злочинні бездіяльність і бездушність керівництва МО та АТО, через які сталася трагедія оточених під Іловайськом, Амвросіївкою та Дяковим. А там було до п'яти тисяч наших бійців, доля яких наразі невідома.

«Ні, я не кличу зараз ходити на Київ і розхитувати владу і ситуацію – я кличу просто викинути з крісел нездар, м'ясників і кар'єристів, які призвели до Іловайської катастрофи і знищення на радість Путіну частини добровольчих батальйонів і дніпропетровських з'єднань, які найбільше дратують карлика і перешкоджають розповзанню метастазів Новоросії, – зазначає Андрій Денисенко. – Якби Муженко, Гелетей і Данилюк мали хоч краплю офіцерської честі, мусили б самі застрелитися після цих поразок і потоків крові. А той, хто марить перемовинами і купленим територіальними поступками Х@йлу миром, – хай згадає долю наших бійців, яких повели путінським «гуманітарним коридором».

INFOKAVA.com

ВОЄННІ ХРОНІКИ

ЗНАМЕННЯ

У суботу – на день Українського Прапора – всякі були знамення, які петляли між селами поблизу Донецька. Типу «Сонце тьмою шлях закрило» із «Слова про Ігорів похід». Ніби й XXI століття, а відчуття – дружини київські в шоломах, кольчугах і десь за багровим обрієм тьма-тьмуща орди… Картинку ще підсилювала повзуча полями підпалена стерня. Як на морі під час шторму.

На базі «Донбасу» вдень мало людей було. Роз'їхались на кордон непроханих зустрічати і, певно, до Іловайська. Ординці із бронетехнікою оточували 23-го місто.

Віддали черговим на базі «Донбасу» форму, берці, рації, ножі і батончики з «Бісквітки» і ще до свята Незалежності «Ліони» від «Світоча» з цитатами наших сучасних українських письменників (підбірка Харківського літмузею). Добре також, що «Правий сектор» з-під Пісків підрулив. Теж віддали їм довгоочікувані глушники, харчі, цигарки, води побільше. Ну й прапори… Це – першочергове. Червоно-чорних стягів – і побільше. Дух піднімати!

Єдиний прокол – не подумала про дівчат, які на базі «Донбасу» працюють. Це переважно дружини бійців. У батальйон часто-густо родинами приходять: у кого сепари бізнес «віджали», хати, авта спалили. Діти допомагають батькам у бат. господарстві. Не подумала про подарунки для них до Дня Незалежності. Хочуть милі дівчата у вишиванках, у віночках бійців зустрічати, як ті з боїв повертаються. Тож одразу прохання: «Може є в кого зайві?»… Три вишиванки треба. По розмірах – 44, 46, 48. Стрічки, віночки, прикраси…

Поїхали з «Донбасу» – вже вечоріло. «Джипом» кермував Богдан. Сергій – «Соболем». Їх мали віддати і пересісти в авто до Валіка. Звичайним маршрутом через Мар'їнку проїхати не вдалося. Зупинили на блокпосту наші хлопці. У Мар'їнці – тери. Обстрілюють наших з «Градів». Блокпост у полі, як на долоні. Жодного деревця. Віддали їм трохи каріматів, наметів, харчів, солодощів. Рушили маршрутом, як вони підказали. Треба було ще передати давно замовлений і довгоочікуваний джип. І, Богу дякувати, встигли. Бо ж наступного дня, на свято народження країни, села, якими їхали, були атаковані ординцями.

Серед бійців, які забирали джип, є поранені. Нашим катастрофічно не вистачає важкої техніки. Ситуація за змістом нагадує пару місяців тому перемир'я, коли нашим було заборонено стріляти у відповідь. А сепарам у цей момент завозили москалі арсенали зброї. Те ж – сьогодні, тільки вже не з легкою, а важкою артилерією. Мрію про час, коли цими відчуттями, коли в обличчя луплять «Гради», а з-під Раші у спину – «Урагани», зможуть поділитися з непорядними чиновниками ті, хто це витримав, в акті всенародної люстрації.

Най, най, най всього разом із бусіком «Соболь» доправили до хлопців, що майже на путінському кордоні. Ніч. Їхали між соняхів із вимкненими фарами. І в салонах позатуляли те, що світилось. За те, що доставили вантаж, – безліч респектів водіям Сергію, Валіку, Богдану. Вони – зірки. А зірки в цю ніч висіли низько над головою і часто падали. Бійці кажуть, навіть втомилися загадувати бажання. Головне з них, щоб ворожий безпілотник – пласка металева бляшанка, що затесалася між зірок, не скерував прямо зараз на них ворожу артилерію. Бо ж у противника серйозні профі по ночах працюють. Бажання теж, щоб у ліжкові, на білій пуховій накрохмаленій подушці поспати до ранку під теплою ковдрою. Холодно ж по ночах. І земля волога.

Так що «Зоряне небо над нами – моральний закон у нас» Іммануїла Канта, романтизм і трансцендентності не дуже в цих умовах котуються. Для філософії хоча б час від часу треба мати звичайну стелю над головою. Інше діло – молитва. Молитовники за секунду по руках розійшлися. Це на війні всі розуміють, що Господь у цій ситуації для нас всіх і кожного – єдина надія. От як на Майдані тими знаменними лютневими ночам. Все з волі Божої сталося.

Звіт у наступному пості.

1.09.2014 Ніколи не думала, що буду так гаряче дякувати людям тільки за те, що вони залишились живі. Група швидкого реагування Сільвера батальйону «Донбас» вийшла з оточення з-під Іловайська. Кажу: «Що привезти?!» - «Соляри побільше. Командира нашого. І – далі в бій». Одразу по Св.Літургії у Свято-Дмитрівському храмі Харкова їдемо до хлопців.

Завдяки читачам «Цензор.Нет» волонтерська група «Вільні люди» купила за 70000 тисяч гривень «Джип». 50000 тисяч дав жертводавець, який захотів бути невідомим. І на картку Приват-банку мені скинули 45000 гривень. Дасть Бог, віддамо на передову разом з автом все, що веземо. Освячує авто архієпископ Харківський і Полтавський Ігор біля Свято-Дмитрівської церкви. Виїжджаємо з Харкова.

«МІЙ КРАЮ ВУГЛЯНИЙ»

«Як я люблю тебе,
мій краю вугляний...»
В.Сосюра

Доїхали до Красноармійська близько 17.00. Сьогодні в них День міста і День шахтаря. Але урочистості та святкування відкладені до кращих часів. Хіба бачили декілька родин з малими дітьми – йшли із українськими прапорами, старші вигукували «Україна!», а малі – «Понад усе!» Звернули у провулок, де розташована база «Донбасу». Проїжджати тепер треба, маневруючи між бетонними плитами – бар'єрами для важкої ворожої техніки. Біля воріт назовні виведено трубу з краном. Люди набирають тут воду. У кого є якийсь транспорт, з'їжджаються, сходяться до цього місця із баклагами. Дякувати таким людям, як пан Микола, власник цієї відпочинкової бази, на якій розташувався батальйон «Донбас». Пан Микола ще за мирних часів пробурив свердловину, і зараз це єдине джерело питної води для місцевих мешканців.

Тут, після Іловайського котла, відновлюватимуться сили батальйону «Донбас». Поки ж усі, хто залишився, по своїх різнобічних каналах з'ясовують і розробляють варіанти звільнення з оточення живих побратимів і вивезення тіл загиблих. Стало відомо, що з полону російські війська передали 150 наших бійців «ДНРівцям». І якраз по нашому приїзді надійшла звістка, що Шаман, з яким ми під час поїздок встигли подружитись, живий, як і ще один наш знайомий боєць – малий Макс. Шаман сильно контужений, у Макса легке поранення. Вони перший раз, як ми приїхали в батальйон, це було після звільнення Карлівки, супроводжували нас у Піски. Загинув з нашого тодішнього супроводу в бою з москалями Полтава – високий, з відкритим, усміхненим, круглим, як сонечко, обличчям Ярослав, санінструктор «Донбасу». А Шамана і Макса з іншими пораненими вивели з оточення вранці наступного дня.

Отож паніка – панікою, злили нас Путіну – не злили, гнівна, в серцях, оцінка дій Генштабу, Міноборони і політичного бомонду – це все наші емоції, а треба діяти самим і виправляти ситуацію. Не від київського бомонду, а від кожного з нас залежить сьогодні доля Української держави.

Гадаю, і досвід того ж «Донбасу» показує, що й у великих підрозділах ефективно діють, мають менше жертв спеціалізовані мобільні групи, спаяні дружбою, взаємодовірою, із авторитетними ефективними командирами, які узгоджують дії своїх груп із верхівкою підрозділу. Такі групи варто формувати хлопцям ще до мобілізації по містах і селах у зоні ризику військової агресії РФ. Принаймні зі своєю групою бійцю завжди легше вистояти і відстояти слушні і вмотивовані позиції перед некомпетентним постсовковим начальством, для якого прикрити свою дупу від неприємностей – найвища цінність. Також, вважаю, треба негайно видавати чоловікам зброю. Особливо в зоні очікування путінської агресії. Не кому попало, звісно. Потрібні перевірки і поручительства інших людей. Але все це має вирішуватись дуже оперативно. Не так, як у батальйонах харківського формування із маразматичним списком необхідних документів, типу «Табелю успішності випускного року школи» або «Свідоцтва про шлюб батьків».

Також найважливішим зі всіх питань є присутність у батальйонах капеланів. Бо одна річ, наш боєць іде в бій сам по собі, інша – із Божим благословенням, під охороною пресвятої Богородиці, з молитвою і Христовою вірою. Треба, певно, щоби ієрархи українських церков виступили з ініціативою перед військовим командуванням щодо можливості перебування священиків у військових частинах. Як відомо, 29 серпня Рада при Міноборони схвалила Положення про капеланську службу у Збройних Силах.

Розвантаживши бус у «Донбасі» – осіння швейцарська форма, термобілизна, ліки і харчі, – поїхали під Піски (околиця Донецька) передати бійцям «Джип». Їм це авто, як кінь вершнику, бо на ньому можна ганяти полями і є також люк згори, з якого під час руху можна висуватись і стріляти. Стали свідками, як неподалік снаряд потрапив у склад із боєприпасами на контрольованій сепаратистами території і в небо вперся чорний стовбур диму. Перед нашим приїздом розірвало міною бійця. Взагалі в них значні втрати і, як і всюди на передовій, ніякої підмоги. Підживлюють тільки волонтери і місцеве населення. Але відступати не збираються, бо більшість з них – мешканці Донецька і навколишніх сел. Один боєць підійшов і попросив на камеру під артсупровід прочитати вірш Володимира Сосюри. Каже, що поет настільки синхронно з його почуттями передає ставлення до рідної Донеччини, де він народився і виріс, що він Сосюру вважає своїм духовним батьком:

Як я люблю тебе, мій краю
вугляний,
твій кожний камінець,
твою билину кожну,
де я пішов на бій за щастя
вдаль тривожну,
що снилося мені в заграві
заводській...

Ольга РІЗНИЧЕНКО,
волонтер
Фото автора

Наші корпункти

Вінниця	Березовський В'ячеслав	(067) 258-55-71
Дніпродзержинськ	Чередниченко Олександр	(098) 242-54-87
Дніпропетровськ	Фурман Анатолій (050) 695-83-48,	(097) 243-71-72
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Кривий Ріг	Мельник Олександр	(096) 298-19-56
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Салтиченко Михайло	(067) 942-64-71
Одеса	Ролінський Володимир	(095) 678-76-73
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-34-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 54-64-07
Суми	Друзь Віктор	(096) 485-67-37
Тернопіль	Ткач Володимир	(098) 711-05-50
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(097) 285-32-96
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ВАКХАНАЛІЯ САДИЗМУ

Ірина Довгань про катування в Донецьку:

«ВИ НЕ УЯВЛЯЄТЕ, ЯК ЦЕ СТРАШНО»

25 серпня в газеті New York Times з'явився страшний знімок: на площі в Донецьку стоїть худенька жінка, обмотана українським прапором, на її грудях табличка: «Вона вбиває наших дітей. Агент карателів». Ще один прапорець прив'язаний у неї на голові. Поруч – похмурий чоловік із автоматом. На іншому знімку розлючена блондинка в чорному б'є жінку, що стоїть біля «ганебного стовпа», ногою. Через два дні стало відомо ім'я полонянки – Ірина Довгань. Завдяки заступництву журналістів – у першу чергу Ендрю Крамера (The New York Times) і Марка Франкетті (The Guardian) – її вдалося звільнити. З'ясувалося, що Ірину тримали в Донецьку, в казармах деенерівського батальйону «Восток», командир якого, Олександр Ходаковський, і відпустив її на прохання іноземних журналістів. Тепер Ірині Довгань вдалося покинути територію, контрольовану «ДНР», і вона розповіла Радіо Свобода свою історію.

– Я живу в маленькому місті поруч з Донецьком – Ясинувата, це майже Донецьк. Мені 52 роки, у мене двоє дітей. Уже давно працюю косметологом. У мене свої клієнти, дуже приємна робота. Мій чоловік – головний інженер успішної будівельної фірми. У нас була досить забезпечена родина, свій будинок у цьому маленькому місті, сад, город. Загалом, звичайна я людина.

– Політикою Ви ніколи не займалися?

– Боже спаси, про що Ви говорите. Політика – це жахливо. Як можна поміняти красиву роботу косметолога на політику?

– Але Ви були за єдину Україну?

– Я ж громадянка України, у мене український паспорт. У мене українське прізвище – Довгань. Я з дитинства жила у бабусі в Дніпропетровській області, все село і я разом з ними говорили українською мовою. Для мене ніколи не стояв вибір. Я багато їздила по світу і знаю, що таке повернення на Батьківщину, яке це щастя. Де б ти не був і як би красиво не було десь, Батьківщина все одно найкраще.

– Коли почалася революція, що Ви думали про Майдан?

– Я дуже співпереживала Майдану, весь час збиралася туди їхати, але чоловік мені казав: там впораються без тебе, сиди вдома. Так я і не вибралася. Та ми постійно надсилали туди гроші. І ви не можете собі уявити нашої радості, коли ми подумали, що ось, нарешті, народ прокинувся і зараз в нашій країні будуть позитивні європейські зміни, скинемо кайдани цих дебільних президентів, і все стане добре. Майдан, поки не сталися трагічні події, був для нас величезною надією. Я весь час чекала і сподівалася, що ось-ось ми переможемо, все налагодиться, у людей в головах просвітліє, всі зрозуміють, що не треба ділити країну.

– А потім з'явилася «ДНР». Як Ви це переживали і що відбувалося в Ясинуватій?

– У Ясинуватій живуть ті самі люди, яких ЗМІ переконали, що вони живуть щасливіші за всіх, годують всю Україну і мало не весь світ. Люди на Донбасі специфічні. Якщо намагаєшся щось людині розповісти, вона просто не хоче слухати, бо впевнена, що Донбас – це гордий регіон, який не стане на коліна і так далі. Будь-який людині, що приїхала ззовні, це все смішно. І точно так само нам було гірко і прикро.

– А як поводилися деенерівці в Ясинуватій?

– Спочатку все виглядало, як якась гра, театр. Тут бабусі говорили: а ми хочемо Радянський Союз, і ніхто нам не завадить. Моя кума пішла на референдум: «Я піду і проголосую за Радянський Союз». Хтось мав корисливі цілі, хтось побачив по російському телебаченню, що зарплати стануть в три рази більші, а пенсії в чотири, що прийде сильний Путін і наведе порядок, замінить наших українських непорядних політиків. Це був основний настрій в суспільстві, спочатку не було агресії, якогось сильного поділу. Люди, які були і за, і проти єдиної України, продовжували спілкуватися. Потім під впливом телебачення цей процес поглиблювався все сильніше. Ситуація загострювалася. Я завжди наполягала на своєму. З багатьма людьми перестала спілкуватися, посварилася, навіть з родичами. Це так у всіх відбулося.

– Ірино, як трапилося, що Ви потрапили в полон до цих людей?

– У нас є поруч селище, там підірваний міст, на якому лежить склад. Я відвозила дітей знайомих у Слов'яногірськ до родичів, проїжджала поблизу підірваного моста і побачила, що за цим мостом дислокацію української військової частини. Підійшла до солдатів, поговорила з ними. Це було більш ніж півтора місяці тому. Я почала возити їм їжу, медикаменти, які вони просили. Розповіла про це людям, яким довіряю, дуже багато хто мене підтримав. Мені почали нести гроші, ковдри, хтось приніс спальний мішок, постійно збиралося щось. У мене з'явилася однодумець, не буду називати її ім'я, бо не знаю, де вона, можливо, ще в небезпечній зоні. Ми з нею їздили разом, один раз на моїй машині, один раз на її машині, щоб не було так помітно.

У мене був контакт із українським волонтером Тетяною Ричковою. Ще на початку весни, поки не було українських військ поряд, я відсилала їй одяг, майки, труси для солдат, шкарпетки. Коли сама почала цим займатися, то сказала Тетяні, що солдати просять у мене одяг, ось цей камуфляж, він називається у нас «дубок», тому що вони були в потертому і обірваному. Вона мені пообіцяла. Уже буквально перед усіма цими подіями друзі-волонтери з Києва, через Харків, мені доставили в Краматорськ три великих тюки цього одягу, камуфляжу військового. Я все це відвезла бригаді, якою ми опікувалися. Вони вже перейшли в інше місце. Я їхала через заміновані поля, але їх все-таки знайшла. Продукти везла теж, все це розвантажила. Ми зібрали 16 тисяч гривень. У нашому регіоні у людей гроші закінчуються, зарплат і пенсій немає, люди повіддавали мені останнє. Почуття обов'язку мене штовхнуло на те, що я сфотографувала цей момент, чого ніколи раніше не робила, а тут планшетом зробила багато знімків, як камуфляж солдати розбирають. Мені сказали, що я їхала на авто через заміноване поле. Мене вивезли на трасу в безпечніше місце, попереду їхав БТР. Я і це сфотографувала, не втрималася, це і стало основним доказом. За збігом обставин, знайшли мій планшет з цими фото, потім зламали мій акаунт у «Фейсбуці», знайшли листування з Тетяною Ричковою і з донецькими волонтерами. Мене почали бити й катувати, вимагали прізвища цих людей, всі мої зв'язки.

– Як вас затримали?

– Забрали мене вдома. Я працювала в саду, вони мене там в Ясинуватій і забрали. Те, що ви бачили на фото, – це маленька частина того жахіття, коли я весь день молила про смерть. Спочатку не катували, але я нічого не говорила. Тоді працівники батальйону «Восток», які досить ввічливі були навіть на допитах, просто віддали мене осетинському батальйону. Уже там почали катувати дуже серйозно.

Мене завели на перший поверх в кімнату з двадцятьма людьми кавказької національності. Почалися тотальні знущання. Один дістав патрони і стріляв мені біля вуха. Я оглухла, досі погано чую. Вони роздивлялися в планшеті мої фото, і там в скріншоті випадково виявилося обличчя одного з присутніх осетинів, його звуть Заур, якого я колись проскріншотила, щоб знайомий показати, що в Донецьку з'явилися найманці з інших країн. Коли знайшли фото Заура, то він спочатку дуже знущався наді мною, змушував з витягнутою рукою кричати «Зіг хайль!», мовляв я фашистка. Коли відмовилася, мене били, я лежала на підлозі, а він присів, кричав у вуха, я не знаю, скільки десятків разів: «Зіг хайль!». Вони всі кричали. Я закривала голову. Вони говорили: «Повернися тим боком, ми повинні приміряться, як ми зараз тебе будемо ґвалтувати. Скільки людей ти хочеш – 10, 20? Нас тут багато. Ми можемо тобі і 40, і 50 забезпечити». Так все це тривало дуже довго.

Я сказала всі пін-коди всіх карток своїх сімейних, тому що вони вимагали. Хтось зламав наші аккаунти, щось там знайшли. Вони дізналися, що у нас є сімейний банківський вклад, 12 тисяч євро. Почали вимагати віддати ці гроші «ДНР», бо я давала гроші українській армії. Вони говорили: ми тепер знаємо, що ти 300 тисяч гривень перерахувала. Потім хтось написав табличку, що я фашистка і вбиваю дітей. На мене повісили цю табличку, огорнули прапором і вивезли мене на площу в Донецьку.

Я не була прив'язана, а просто трималася за цей стовп. Вони кричали: «Зіг хайль! Струнко стояти!» Мені не можна було зігнути коліна, я повинна була навшпиньках, притиснувшись до цього стовпа, стояти. Проїжджали мимо машини. Цих найманців-осетинів сотні в Донецьку. Вони зупинялися, питали, сміялися, фотографувалися на моєму тлі. Хтось розіграв такий спектакль, сказав: «Все, розійдіться, я її зараз прострелю колінну чашечку». Я почала кричати, підстрибувати, а вони реготали. Він вистрілив, але повз. Ви бачили на фото жінку, яка б'є мене в живіт?

– Так, і цю жінку вже упізнали.

– Ця жінка була далеко не єдина. Була літня жінка, вона била мене палицею, на яку спиралася, била по голові, по спині, по плечах, я вся в синцях. А скільки молодих жінок мене били по обличчю, по голові, по вухах. Одне фото цього передати не може. Навіть не так страшні були люди, які мене били, як ті, які просто підходили. Зупинялися якісь авта, виходили добре вдягнені молоді хлопці, і спочатку один фотографувався на моєму тлі, потім інший. Так само робили й дівчата. Ніхто не заступився, жодна людина.

Мені говорили, що я фашистка, тварюка, що я працюю навідницею і вбиваю дітей. Я кричала, що у мене двоє дітей, внучка, я не вбиваю нікого і ніколи не вбивала, я не можу бути навідницею. Потім була жінка, яка не полінувалася дістати з багажника помідори, спочатку ними кидала в мене, а потім розмазала у мене на обличчі два помідори, заліпила соком очі.

Увесь день я прощалася з життям і просила: будь ласка, вбийте мене, не мучте, просто вбийте мене, просто застрельте. Вони говорили: «Сука, ти так просто не відбудешся». Раптом під'їхала «Волга», і з неї вийшли, я так зрозуміла, колишні міліціонери або хтось. Вони хотіли мене забрати. Там стався якийсь інцидент, і осетини мене не віддали, а посадили в ту ж машину, на якій привезли, і відвезли назад, де батальйон «Восток».

– Це не в'язниця, не СБУ, а їхні казарми?

– Чесне слово, я і зараз точно не знаю. Думаю, це якесь місце, де була міліція. Але тепер це штаб батальйону «Восток». З площі мене привезли на перший поверх, закрили в маленькій кімнаті, продовжували мучити, бризкали в мене газом з балончика.

Два рази приходив осетин, який чомусь мене зненавидів більше ніж інші. У нього була така витончена методика: він розганявся і бив мене ногою в груди. Я відлітала, вдарялася спиною об протилежну стінку камери і не могла дихати довгий час. Їм це дуже подобалося, вони потішалися.

Потім були перерви, бо привозили інших людей, їх теж били, люди кричали, їх кудись забирали. Я нічого не бачила, сиділа в кутку, скорчившись, мене судоми мучили. Потім привезли чоловіка. Я чула, як по телефону сказали: «Зараз поїдемо за підорасом». Буквально через 10 хвилин привезли. Я його не бачила, але чула таке: напевно, до кінця життя мені буде снитися. Я кричала в своєму кутку разом з цим чоловіком. Я так зрозуміла, що його роздягали. Я не знаю, чи було зґвалтування, його потім кудись потягли, можливо, його ґвалтували вже там, але про це йшлося. Він кричав моторошно. Це все без суду, без доказів. Хтось зателефонував, щось сказав, людину забрали, привезли. І як він буде після цього жити, я взагалі не знаю. Не знаю, як я буду після цього жити. Я все ще перебуваю в стресовому стані, не до кінця все усвідомлюю.

– Скільки Вас там протримали?

– Катування тривало цілий день. О 9-й забрали на допит, а в 10-й мене забрали осетини. Коли мене підняли знову на третій поверх до батальйону «Восток», де вже були українські, так скажемо, нормальні люди – було вже темно. Я була вся побита, запльована, тому що жінки, які мене били, ще багато разів мені плювали в обличчя. Мені дозволили трохи помитися. Потім я на якийсь час відключилася. Всю ніч я висіла під цією батареєю – це була моторошна ніч. Наступного дня мене не чіпали взагалі. А через день мене знову допитували ці «востоковці». Вони сказали, що не очікували, що це без їхньої участі все відбулося, вони навіть вибачаються переді мною. Але продовжували допитувати, їх цікавила моя нерухомість. Я запитала, навіщо? Один сказав, що в моєму домі тепер житимуть люди, які їх підтримують, чиї будинки постраждали від обстрілу. І потім, вже під батареєю пристебнута зрозуміла, що в своєму будинку жити ніколи не буду. Все це тривало три або чотири дні, я втратила рахунок…

Розмову вів Дмитро ВОЛЧОК

Від редакції «НіД»: інтерв'ю в газеті надруковано зі скороченнями.

ПОГЛЯД

ОКУПОВАНИЙ ДОНЕЦЬК ВІРИТЬ У ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ

Останні два вихідні дні серпня в Донецьку щороку гучно, помпезно відзначалось два найулюбленіших свята: День міста та День шахтаря.

Для Донецька День шахтаря є головним святом і широко відзначається офіційними заходами, конкурсами національних кухонь, фестивалями, концертами під відкритим небом і народними гуляннями. До Донецька на це свято приїжджали виступати відомі музичні колективи та народні артисти – як правило, з РФ, багаточисельні гості, як правило, з Москви. Завершувались торжества святковим салютом.

Цього року Донецьк вперше за 23 роки не відзначив День міста та День шахтаря. Не було й першого вересня Дня знань – відкриття шкіл, вищих навчальних закладів.

Марія ОЛІЙНИК

СТРАШНО І ПОРОЖНЬО ЖИТИ В ДОНЕЦЬКУ!

Донецька міськрада відмовилася від святкування в 2014 році Дня міста 30 серпня і Дня шахтаря 31 серпня. На сайті міськради святкової програми немає. Також немає розкладу подій, яке традиційно публікується в ЗМІ. Немає й місцевих ЗМІ, за винятком ДНРівських радіо та ТБ і газети «Новороссия». Напередодні офіційний сайт ради опублікував звернення Донецького міського голови Олександра Лук'янченка, яке він надіслав як один із тисяч біженців з Києва з приводу Дня міста та Дня шахтаря. Ось текст: *«Це найважче для мене звернення за весь час роботи на посаді міського голови. Напередодні найулюбленіших свят донеччан – Дня міста та Дня шахтаря щодня гинуть люди. ... Ми планували відзначити 145 років улюбленого міста в колі друзів з усієї країни та гостей з міст – побратимів, але сьогодні додому не можуть повернутися навіть багато хто з донеччан».*

«Не в силах міської влади було запобігти або зупинити цей конфлікт, і я щиро шкодую про це. ... Своє завдання я, як і раніше, бачу в забезпеченні життєдіяльності міста, вирішенні питання виплат пенсій та соціальних допомог...», – йдеться в повідомленні мера.

Нагадаємо, Лук'янченко втік до Києва з Донецька місяць тому, після того, як отримав погрози про вбивство від терористів «ДНР».

Нагадаємо також, що 1 березня, в Донецькій міській раді відбулася позачергова сесія, на якій депутати вирішили підтримати якихось донеччан, як сказано в преамбулі, з питання проведення незаконного референдуму, адже закон про місцевий референдум відсутній.

Як повідомила тоді газета ради «Муниципальная газета», головний редактор якої Олена Блоха сьогодні затримана і перебуває під слідством, раніше міський голова Олександр Лук'янченко спілкувався з городянами про проведення референдуму. Донецька влада не прислухалась до проукраїнських городян. Зокрема, в розмові з проросійськими донеччанами було порушено питання про проведення референдуму про федералізацію Донецька і області, а також про неправомочність київської влади, про бюджетну федералізацію (!?). І саме тому було прийнято таке рішення (подано в оригіналі):

«1. Поддержать инициативы жителей Донецкой области, выраженных на митингах проводимых в г.Донецке.

2. Поддержать инициативу о проведении Референдума на территории Донецкой области о дальнейшей судьбе Донбасса и обратится к депутатам Донецкого областного совета о немедленном назначении вышеуказанного Референдума на территории Донецкой области».

ХТО Ж ПОРОДИВ СЕПАРАТИЗМ?

Депутати Донецької міської ради обіцяли виконати всі організаційні і правові процедури для його проведення на території Донецька. Те ж саме зробили і депутати обласної ради.

Нагадаю, що під «ініціативою городян», багато з яких приїхали з Ростовської області, рада мала на увазі Павла Губарєва з натовпом у сім тисяч осіб, що складає 0,7 відсотка дончан (всього в Донецьку проживає 961937 громадян), який за дві години до того на площі імені Леніна проголосив себе «народним» губернатором Донбасу і, перекривши вул. Артема, безперешкодно, за допомогою ДАІ, пішов з натовпом до приміщення Донецької обласної ради, зриваючи по дорозі державні прапори України та вивішуючи державні прапори Російської Федерації та ліквідованої Донецької республіки.

При цьому ні повідомлення про мітинг, ні повідомлення про перекриття руху по центральній вулиці Артема до міської ради не надходило. Та й не могло надходити, бо «Народное ополчение Донбасса» Губарева не зареєстровано, а реєстрація організації «Донецкая республика» судом була скасована. Реакції міліції на всі порушення, в тому числі, на зняття державних прапорів з державних установ – жодної. Донецький міський голова Олександр Лук'янченко вважає озброєних людей, які захопили Донецьку ОДА 6 квітня «не сепаратистами, а «людьми, обуреними ситуацією».

На думку Лук'янченка, висловлену на прес-конференції 16 квітня, цих людей не слід називати сепаратистами, «тому що ця назва не відповідає дійсності». Дуже оригінально! А як би можна назвати громадянина Польщі, Німеччини чи Франції, який зі зброєю захопив приміщення державних структур, спалює державні прапори, розмахує державними символами іншої країни і закликає частину території приєднати до сусідньої країни? Чим же вони «обурені»? Що для них погіршилося з падінням режиму Януковича? Невже при Януковичі їм жилося добре, а після його втечі відразу через тиждень стало погано? Обурені чим? Ким? Зеком, який обіцяв почути кожного, але тільки грабував всі 4 роки, потім убивав і вивіз із собою мільярд баксів? А його сибаристське оточення скільки вкрало? Тоді у них мало б виникнути питання до Путіна, який прихистив Януковича. Чи до місцевої еліти, яка розікрала власність. Тоді нехай ідуть і захоплюють маєтки донецької еліти, а не державні приміщення.

ЯК МЕР ДОНЕЦЬКА СПРИЯВ НЕЗАКОННОМУ РЕФЕРЕНДУМУ

Так що фраза у зверненні до дончан: «Не в силах міської влади було запобігти або зупинити цей конфлікт, і я щиро шкодую про це…» абсолютно не відповідає перебігу подій. Навпаки, цим рішенням, яке оскаржене і скасоване судом, а потім і сприянням проведенню НЕЗАКОННОГО референдуму в місті Донецька міська рада привела до руйнування інфраструктури міста, до сьогоднішнього жахливого стану, за який тепер українці платять кров'ю. Мало того, коли приміщення міської ради «захопили» бойовики з «Оплоту» Олександра Захарченка, Олександр Олексійович Лук'янченко заявив, що озброєні люди «Оплоту» нам не заважають, просто вони нас охороняють.

Захарченко дав інтерв'ю про те, що Донецький міський голова Олександр Лук'янченко запевнив активістів організації у тому, що буде сприяти проведенню референдуму про самовизначення області. «Оплот» заявляє, що мер Донецька обіцяє сприяти проведенню референдуму, – про це журналістам у день захоплення приміщення Донецької міськради заявив командир Донецького відділення «Оплоту» Олександр Захарченко. За його словами, активісти «Оплоту», що перебувають зараз у Донецькій міськраді, провели переговори з членами міськвиконкому, які пообіцяли надати допомогу в проведенні референдуму про самовизначення Донецької області 11 травня.

А тепер приведу інформацію зі статті «Новости Сопротивления» з газети «Новороссия» №8 за 20 серпня як приборкали антидержавні виступи в інших областях:

«В Харьковской народной республике в начале апреля мэром Кернесом и губернатором Добкиным начался «слив сверху». Активисты захватили ОГА (во второй раз), телевышку и местный телеканал. На этом этапе народное восстание было пресечено – все захваченные объекты были окружены, активисты арестованы приехавшими из центральных и западных областей вооружёнными спецназовцами. При этом были переданы все списки и контакты активистов антимайдановцев, началась массовая зачистка города. Именно тогда было арестовано более 300 активистов, многие из которых до сих пор находятся в тюрьмах. Большое количество антимайдановцев (1500–2000) были вызваны в СБУ для «беседы» и постановки на учет, остальные ударились в бега. Восстание было подавлено…». І далі розповідається, як їхні підпільники в серпні кинули в фойє кінотеатру «Боммер» пляшку з «коктейлем Молотова», де демонструвався фільм «Майдан», вистрілили в Харківський тракторний завод із реактивного вогнемета; кинули пляшку з «коктейлем Молотова» в один з райвоєнкоматів. Щоправда, «забули» написати, що більша частина «активістів», а саме 40 автобусів, була завезена з м. Бєлгорода, що росіяни не «ударилась в бега», а виїхали на свою історичну батьківщину.

Не захотіла «злити зверху» всю цю проросійську чуму наша донецька влада. А навпаки, підтримала. Ці питання, я сподіваюсь, будуть розслідувані і кожний, хто сприяв, співпрацював з терористами, отримає по заслузі. Бо сьогоднішня війна – це наслідок їх послідовної, планомірної підтримки кримінальних злочинців.

ВІД ТЕРОРИСТІВ – З ЛЮБОВ'Ю

А тепер приведу «поздоровлення» від нового прем'єр-міністра так званої Донецької Народної Республіки (ДНР), визнаної Генеральною прокуратурою України терористичною організацією, керівника того ж самого «Оплоту» Олександра Захарченка:

«Дорогі донеччани, земляки! Цього року Донецьку виповнюється 145 років. На жаль, ця прекрасна ювілейна дата припала на важкі і скорботні часи – вперше за сім десятиліть Донецьк знову випробував на собі всю силу ненависті нацистських карателів, які обрушують фашистську вогневу міць на мирні квартали, несучи загибель їх жителям... Але, як би не старалися карателі, їм не вдасться зломити донеччан, змусити їх поклонитися нацистам, прийняти їх ідеологію. Ми свято шануємо те, що заповідали нам наші діди, перемігши фашизм. І ми переможемо, відбудуємо наше місто! Я знаю, що у нацизму немає майбутнього. Нам є чим пишатися! І нами нащадки пишатимуться теж!».

Крім цього окреме поздоровлення шахтарям:

«Дорогі шахтарі! Сіль землі Донбасу! Ваше свято цього року затьмарила велика біда, яка прийшла в наш мирний трудовий край. Ви – творці основи процвітання цієї землі, добувачі «чорного золота» – вугілля, що дає енергію для творення, руху, будівництва, замість виконання своєї небезпечної і важкої, але мирної професії, змушені зі зброєю в руках захищати нашу землю, саме право працювати на ній. Для нацистських орд карателів, які прийшли в Донбас з війною, наші шахти, вся промисловість, наука, культура підлягають безумовному знищенню. Для них страшний наш лозунг – «Донбас ніхто не ставив на коліна...», вони жадають перетворити нас на рабів олігархічних кланів...»

Обидва поздоровленя російською мовою! Отакої. Спочатку ми зруйнуємо навіщось місто, зруйнуємо шахти, підприємства, а деякі як завод «Топаз» вивеземо в Росію, частину з вас зробимо безробітними, біженцями, частину повбиваємо, а потім… відбудуємо! І цим мають пишатися нащадки? Що невідомо за чиї інтереси їм дозволили взяти в руки зброю і почали вбивати, грабувати, кидати в катівні ні в чому не винних людей, мародерствувати, грабувати магазини, підприємства, банки, підривати мости, залізничні колії? Вивозити добуте і полите потом і кров'ю вугілля! Щоденно методично зі всіх видів зброї в тому числі з «градів» терористи «ДНР» обстрілюють мирний Донецьк, житлові квартали! Їх охороняє терористичний підрозділ під назвою «Беркут», сформований з колишніх і діючих співробітників «Беркута», «Сокола», «Альфи» – в основному Донецької області.

РУЇНА, КАТІВНІ, КАРАЛЬНІ ЗАГОНИ НАЙМАНЦІВ. ЩО ДАЛІ?

Саме армія бойовиків цинічно, планомірно нищить житлові будинки, руйнує школи й лікарні. А потім у російських ЗМІ розказують, що це роблять українські війська, яких тут і близько немає. В результаті ¾ населення Донецька втекли світ за очі, покинувши свої розграбовані «захисниками» оселі.

Втекли навіть ті, що голосували на референдумі. Решта боїться виходити на вулиці, які заполонені танками, озброєними людьми, які можуть затримати авто чи людину і кинути у катівню, як це зробили, наприклад, з Іриною Довгань і тисячами інших. Що творять з полоненими ці двоногі звірі, які тримають спеціальні каральні загони з чеченців, осетинів, навіть описати важко. Захопивши відділення держказначейства та Національного банку, дончан позбавили зарплат, пенсій та соціальних виплат. Грабуючи банки, банкомати, інкасаторські машини, поштарів, які приносили немічним додому пенсії, терористи добились того, що в Донецьку закрились всі банки, всі банкомати. Отримати готівку з картки неможливо, треба виїхати за межі окупації «ДНР». Що не так безпечно через блок-пости. А по своїх ЗМІ вони кричать, що Київ заборонив виплати тим, хто проживає в Донецьку. Закриті майже всі ВНЗ. Не відкрились всі 149 шкіл в м. Донецьку і 50 відсотків шкіл в області. Залишились без роботи і без зарплат тисячі працівників освіти. А дітей позбавили можливості навчатись. 11 липня керівництво терористичної організації ДНР виставило Донецькому міському голові О.Лук'янченку ультиматум – замість забезпечувати життєдіяльність міста, забезпечувати військові потреби ДНР, погрожуючи, у випадку невиконання їх вимог, убивством. Виникла загроза не тільки особистої безпеки О.Лук'янченка, а й технологічної некерованості міста. І він змушений переховуватись у «хунти» в Києві.

Так хто тут карателі? Хто фашисти? Хто руйнує, а хто будує? Це риторичні питання. Донеччани різних національностей, різних конфесій, без жодних конфліктів на національній основі спокійно жили, ходили на роботу, навчались. Ось національний склад населення Донеччини за даними перепису 2001 р.: українці – 56,87% (за переписом 1989 р. – 50,7%); росіяни – 38,22% (за пере-

писом 1989 р. – 43,6%); греки – 1,6%. Кількість осіб інших 130 національних меншин складає менше 1%.

Вони й далі хочуть повернутись до мирного життя без вашого «ДНРівського» «русского міра», без ваших божевільних ідей про исконно «русскую землю Донбасса», «исконно русскую Веру Христову, завещанную нам нашими отцами и дедами» тощо. Донеччину зазвичай такі «фахівці» відносять до російськомовного анклаву, говорячи, що так історично склалось, що тут живуть переважно росіяни. А відштовхуючись від мовного стану кінця 1980-х років, хочуть закріпити таке становище назавжди. Але мовні проблеми на Донеччині постали через довготривалу політику навмисного зросійщення під тиском органів окупаційної влади, а також в результаті голодоморів, тюрм і репресій. Така заборонно-репресивна практика спочатку в російській царській, а потім в російській більшовицькій імперіях ледве не призвела до повної мовної та етнічної асиміляції на власній українській землі, яка заселена козаками. Датою заснування м. Донецька (козацької Олександрівки) є 1779 рік, а не 1889 рік. І йому не 145 років, як пише керівник «ДНР» разом з мером Лук'янченком. Бо саме козаки, після зруйнування Катериною ІІ Запорізької Січі в 1775 році, заснували 1779 року Олександрівку – майбутній Донецьк та багато інших поселень в нашому регіоні, а не Джон Хьюз, який приїхав сюди аж в 1869 році. Але донецька влада вперто не хоче цього визнати, ігноруючи ґрунтовні висновки науковців! Підтвердженням цього є переписи 1897 та 1910 років, за якими на Донеччині проживали в основному українці. А починаючи з 1897 року кількість українців невпинно зменшувалась з 62% до 50,75% у 1989 році. В цей час кількість росіян виросла з 17% до 43,65%, а відсоток школярів через примусове «зросійщення» зменшився з 79% у 1932 році до 2,3% у 1989 році.

Ось як змінювалось населення на Донеччині за переписами в СССР: 1926 р.: українців – 61,61%, росіян – 24,67%, (українців та росіян разом – 86,28%, національних меншин – 13,72%); 1959 р.: українців – 55,6%, росіян – 37,6% (українців та росіян разом 93,2%, національних меншин – 7,8%); 1979 р.: українців – 51,9%,; росіян – 43,2% (українців та росіян разом – 94,1%, національних меншин – 5,9%); 1989 р.: українців – 50,75%, росіян – 43,65% (українців та росіян разом – 94,40%, національних меншин – 5,6%).

І ВСЕ-ТАКИ Я ВІРЮ

Жителі Донецька, яким терористи відключили українські канали, навчились з інформацій каналу 24 Росія та каналу «ДНР» «відрізняти» правду від брехні. «ДНР», яка складається на 90 відсотків із російських контрактників, найманців та інших «добровольців», захищає мирних жителів від українських карателів. Але мешканці Донецька бачать звідки і куди стріляють «ДНР», а стріляють вони не по «укрАм», а то в сторону Грін Плази, та по інших дев'яти районах Донецька.

Для окупації української землі, відторгнення її частини російська влада використовує наскрізь брехливі гасла про нібито багаторічний жорстокий утиск російськомовних громадян України київськими властями і про те, що в лютому цього року державну владу в Україні захопили фашисти і бандерівці, забуваючи, що правив Україною всі останні роки донецький Янукович. Нинішня влада України, визнана майже всім світовим співтовариством, не має нічого спільного ні з фашизмом, ні з нацизмом. Ця влада, яка почала керувати країною в постійному діалозі з громадянами, прагне утвердити в Україні демократичну державність.

Ми сподіваємось захистити українські землі Донецької та Луганської області від окупації режимом Російської Федерації, яку вона здійснила, зневажаючи всі міжнародні договори, за підтримки деяких владних структур та радикальних антидержавних проросійських активістів Донеччини, що принесли на донецьку землю смерть, тортури, страждання, руйнування і горе в кожну сім'ю.

Вірю що дітки повернуться в Донецьк і підуть у рідні школи (ті, що не спалені «защітнікамі»), що почнуть працювати залізничний вокзал, аеропорт і автовокзали, які сьогодні зруйновані. І що повернуться на дороги Донецька ненависні мною автомобільні корки. І що донеччани обиратимуть владу патріотів, а не найманців РФ. Бо сьогодні ми маємо тут «Донецьку народну республіку» без народу.

Слава Україні!

м. Донецьк

ДОНЕЦЬКІ ХРОНІКИ

БАЛ КРЕМЛІВСЬКИХ САТАНІСТІВ НА ДЕНЬ НЕЗАЛЕЖНОСТІ

24 серпня на площі Леніна терористична організація «ДНР» запросила донеччан на антифашистський мітинг. За кілька днів до того звезли сюди спалену бойову техніку, яку вони нібито відбили у українського війська.

Почався придуманий Кремлем та виконаний катами, ублюдками, виродками, нелюдями, спектакль з маршу полонених, частина яких була перебинтована, яких зі зв'язаними руками в супроводі бойовиків з штиками та вівчарками вивели на розправу ТОЛПЄ. І 1,5 тисячна масовка не підвела: закидала їх камінням, помідорами, яйцями, мукою та пляшками з водою, змушувала ставати на коліна, плювала в обличчя. Викрикували образи і з остервеннінням топтали українські прапори. Готові були розшматувати десь зо 50 наших військових. Колону замикали три поливальні машини, які змивали бруд від наших військових. Видовище не для слабонервних.

А в очах наших воїнів не було ні страху, ні сліз, не було схиляння перед цією зграєю бандитів, їх родин та прислужників. Вони витримали цю екзекуцію спокійно, впевнено і гордо! Це був справжнісінький парад наших героїв. Хоч видно було що деякі фізично слабкі, покалічені й побиті та ще й зі зв'язаними руками! Бандити підштовхували їх штиками. Люди встановили вже прізвища полонених. У першому ряду в центрі незломлений підполковник Сахневич, якому волонтер за кілька днів до цього передавав все, що віз 51-й бригаді під Савур-Могилу!

Весь український народ, весь світ побачив звірине обличчя цих шакалів, які думали принизити людську гідність. А не вийшло! Спецоперація ненависті не досягла своєї мети. Мабуть тому ці мразі пробували навіть вскочити в автобус, який забирав заручників з площі, щоб вчинити над ними розправу.

А хто ж був у тій масовці на площі? Це було не «обмануте» населення Донецька. Це ті «біженці», які 5 липня прибули в Донецьк разом з армією Стрілкова, а насправді члени сімей бойовиків зі Слов'янська, Дружковки, Краматорська, Артемівська. Розселилися сім'ями разом з дітьми та домашніми тваринами в 4 гуртожитках на вулиці Рози Люксембург Донецького національного університету разом з бойовиками. Вони вважають, що живуть в Новоросії, їх годують тричі на день і вони чекають на перемогу своїх головорізів. Ці нелюди – не «мирні жителі» Донецька. Це сім'ї вбивць, яким наша держава ще й умудряється платити пенсії та соціальні виплати!? Була там і сволота з Донецька. Це нащадки тієї мерзоти, яка приїхала на нашу Землю після Голодомору і зайняла спустошені будинки наших страчених людей! Люди навіть упізнали вихователькy з дитячого садочку №327 м. Донецька, яка топтала український державний прапор, разом з дитиною років 7-8. І цього ми так не залишимо. Вони мають відповісти за свої вчинки! Вони не мають права жити на Землі українців Василя Стуса, Анатолія Солов'яненка, Олекси Тихого, Володимира Сосюри, Микити Шаповала та інших прекрасних синів і доньок України!

Метою ідіотизму у Донецьку було примусити українців зненавидіти все місто. Тож ви повинні розуміти – декілька сотень ідіотів – це не весь Донецьк.

Але, на жаль, деякі наші патріоти теж не розібрались щодо спецоперації ненависті. «Залити Донецьк бетоном». «За кого ми там воюємо». «Стерти їх з лиця землі за один день і все, щоб ні один український патріот не вмирав заради такої мразі!».

«Зрівняти Донецьк з землею» – чую таке вже з нашого українського боку. Розумієте? Все це – старі кремлівські схеми. В цьому пеклі брали участь не мешканці Донецька, а кілька сотень закінчених ублюдків. Вами намагаються маніпулювати, щоб розпалити низькі почуття. Нам усім треба зберігати спокій. Попереду багато роботи. Донбас буде вільний. І за нього треба боротися, бо тут є багато українських патріотів.

А бойовики подібною акцією принизили в першу чергу себе, а не полонених. Вони мали би розуміти що принижують не тільки себе, але й Росію, з якою їх асоціює весь світ.

Кремль розв'язав цю бійню, але тепер вже незрозуміло хто ким маніпулює … Чи міг хтось припустити хоча б рік тому, що озвіріле бидло, яке складається з чеченських бойовиків, російських чекістів і українського кримінального люмпена буде вести по Донецьку полонених українських солдатів? Росія розв'язала братовбивчу війну на порожньому місці. Єдиний аргумент, який постійно чуєш у відповідь, «а американцям можна?» Невже таке приниження цілої нації – і росіян і українців – варто того, щоб щось довести американцям? Від такої ганьби, як парад полонених слов'ян – перший на території колишнього СССР, взагалі ніколи нікому не відмитися … Будь-яке божевілля не відбувається раптово. Але колись симптоми стають однозначними. Те, що ми побачили свідчить що Росія, яка це підтримала і навіть не засудила про людське око, зійшла з розуму остаточно.

Учасники шабашу вислухали під крики «Расєя» виступи «корєнного дончаніна», слюсаря 6-го розряду Олександра Захарченка, командира військового підрозділу «Оплот» у складі армії «ДНР», який 7 серпня замінив на посаді прем'єр-міністра уряду ДНР москвича Олександра Бородая – російського диверсанта і терориста, генерал-майора ФСБ РФ. Новоспечений глава «уряду» «ДНР» заявив, що Донецьк оточений, однак «ополчєніє», яке в народі прозвали «оплачєніє», готове стояти до останнього, а Донецьк перетвориться на єдиний військовий табір і його чекає доля Сталінграду.

Потім виступив голова «Парламенту Новоросії» Олег Царьов. Він розказав, як зустрічався з віце-прем'єром РФ Дмитром Рогозіним, який відповідає за промисловість і домовився про співпрацю РФ і «НОВОРОССИИ»(?!). Щоправда шабаш тривав всього 30 хвилин.

Ми виживемо! І покараємо тих, хто привів війну на Донбас ! На жаль, у багатьох з них – донецьке коріння. Але це не Донецьк! Це піна, яку змиють дощі і наші сльози. А Донецьк вистоїть! Вірю, що буде в Донецьку інший парад. Парад перемоги добра над злом! Я вірю!

Ми обов'язково переможемо, ми захистимо суверенітет та територіальну цілісність України, на жаль, кров'ю, смертями, потом та надзвичайною мужністю тисяч наших найкращих патріотів!

Але щоб таке не повторилось, треба на Донбасі не повертати до влади тих, хто накликав на Донбас війну, хто явно чи таємно співпрацював і фінансував кримінальних злочинців. Бо є інформація з достовірних джерел, що вся колишня «еліта» Донбасу українофобів, яка «нареферендила війну», планує після звільнення регіону від терористів повернутись на свої місця, зокрема, в Донецьк, у тозі визволителів і знову керувати Донбасом, «піднімати» його з руїн (аякже, держава гроші дасть і дерибан мільярдів забезпечений).

Треба встановити тверду, рішучу, проукраїнську владу, яка мусить нарешті змінити тут прокремлівський 23-річний дискурс політики на проукраїнський, розробивши відповідну державну програму, ліквідувавши прогалини у формуванні національної самосвідомості, вихованні підростаючого покоління.

Слава Україні! Героям Слава! І тим, які вже полягли в боях за єдину Україну, і тим, які в заручниках терористичних організацій ДНР та ЛНР, і тим, які зараз в окопах на фронтах нищать окупантів. Які не жаліють ні сил, ні своєї крові, ні свого життя – ради здійснення вікової мрії багатьох-багатьох поколінь: таки витворити незалежну, вільну, сильну і квітучу Україну.

Наперекір хижій московській орді. Наперекір її підлим посіпакам. У тому числі з українськими прізвищами, паспортами, депутатськими та іншими повноваженнями.

Хлопці, кріпіться, тримайтеся! Весь український народ, весь світ з Вами!

Марія ОЛІЙНИК,
з Донецька,
очевидець вакханалії сатаністів

 АКЦЕНТИ

АНАТОМІЯ АНЕКСІЇ КРИМУ

У Севастополі в 2014 році повторилася ситуація 1918 року: флот не вчинив збройного опору окупантам Кримського півострова. Анексія-2014 відбувалася майже за таким же сценарієм, що і анексія-1918, лише з невеликими змінами, підігнаними під сучасну ситуацію і стан суспільства. Так чому флот України, маючи майже все необхідне і особливо не уступаючи агресору по чисельності і озброєнню, не виявив гідного збройного опору? Для цього було ряд причин, які створювалися і накопичувалася протягом усіх років незалежності України.

Мирослав МАМЧАК

ЧИ БУВ ФЛОТ УКРАЇНИ ГАРАНТОМ БЕЗПЕКИ ДЕРЖАВИ?

Насправді Військово-Морські сили України не стали тим державним інститутом, тим стрижнем у Криму, на який би опиралися органи влади і на місцях, і в центрі. Навпаки, таким «історичним» стрижнем, гарантом безпеки України виставлявся не лише місцевою владою, а найперше найвищими державними чиновниками України, російський Чорноморський флот. Найвищі державні мужі України, перебуваючи у Севастополі, старалися обходити стороною Військово-Морські сили і їх проблемами особливо не переймалися. Та все ж, попри тривалу неувагу державної влади, чому Військово-Морські сили України, найперше їхні війська берегової і територіальної оборони, не виконали свій конституційний обов'язок, не виступили на захист рідного півострова від окупації і не вчинили збройного опору проти очевидної і нахабної військової агресії сусідньої «братської» Росії?

«Запам'ятайте, з Росією ми ніколи воювати не будемо. Вона наш стратегічний партнер і гарант безпеки. Війна з Росією – це нонсенс», – запевняв колишній Міністр оборони України Анатолій Гриценко. Цю впевненість продовжував впровадювати його наступник Юрій Єхануров. Михайло Єжель, Дмитро Саламатін і Павло Лєбєдєв, що синхронно передавали один одному портфель Міністра оборони України, довели братання «двох флотів» до апогею, коли «не виносімо братська дружба» вже заміняла честь і гідність українського флоту. Навіть Голови Верховної Ради України Володимир Литвин і Володимир Рибак, президенти Леонід Кучма і Віктор Янукович, не кажучи про політиків меншого масштабу, перебуваючи у Севастополі у присутності українських захисників Вітчизни неодмінно наголошували, що Чорноморський флот Російської Федерації, а не вони, є гарантом безпеки України з півдня. Які почуття могли породити, який патріотизм могли виховати у моряків вітчизняного флоту подібні виступи чільників держави? І для чого ВМС України існує у Севастополі і Криму, коли не вони, а флот сусідньої країни є гарантом безпеки нашої держави?

ПІСЛЯМАЙДАННИЙ СИНДРОМ

Післямайданний синдром викликаний тим, що Військово-Морські сили тодішнє керівництво Міністерства оборони і Генштабу ЗС України втягнули у спробу силового придушення Майдану – флотський спецназ і батальйон морської піхоти з Феодосії були відправлені до Василькова під Київ. Після перемоги Майдану Верховна Рада України прийняла постанову про проведення розслідування відносно дій силових структур. І хоча військові моряки безпосередньо участі у розгоні Майдану не брали і взагалі не були на Хрещатику і Майдані, розслідування стосувалося і їх безпосередньо. Коли в Севастополі і в Криму виступили сепаратисти, а на півострів почали входити так звані «зелені чоловічки» без знаків державної приналежності, але із зброєю в руках, у більшості командирів, не лише флотських, а й інших силових структур, почалися асоціації з київським Майданом. Там крайніми у ситуації політичного протистояння виявилися вони, військові, тому, щоб знову не стати крайніми і відповідальними за можливе кровопролиття, стали очікувати додаткових наказів, вказівок і рішень. Стан «нерішучості» не дозволив їм адекватно відповісти на дії російських військових, продемонструвати свою силу і готовність застосувати зброю у випадку спроби захоплення військової частини. Військові частини в Севастополі і Криму виявилися не готовими захищати і протистояти противнику на території самої військової частини. До подібного сценарію розвитку подій на флоті ніколи не готувалися, досвід Балканської війни не вивчався, тому і дозволили так званій «самообороні» підійти, як говориться, до фізичного контакту і заблокувати контрольно-пропускні пункти.

Київський Майдан, вибух народного патріотизму і гніву народу проти прогнилої державної машини мав своєю метою зруйнувати і оборонну, безпекову систему країни. Саме тому міністр оборони Павло Лєбєдєв оголосив Майдан справою не народною, а виступом прибічників «фашизму». А так як боротьба з «фашизмом» була складовою військово-ідеологічної роботи, то спершу командування ВМС, а за його командою і офіцери флоту активно підтримали звернення до Президента України з вимогою застосувати війська для придушення Майдану. З цих же причин морські піхотинці і морський спецназ ВМС України, без будь-яких заперечень, з тими ж цілями для розгону Майдану, були передислоковані до Василькова. І тільки остаточна перемога Майдану заставила повернути їх та не виставити проти власного народу.

Врешті, «очікування і нерішучість» ВМС України мали під собою більше не військове, а ідеологічне, духовне підґрунтя, яке формувалося у силових структурах в Криму роками.

КОЛИ НЕМАЄ ДУХУ, ЩО «ТІЛО РВЕ ДО БОЮ»

Збройні Сили України, як оборонний інститут держави, не є відірваними від суспільства, але мають бути позбавлені політичного впливу партій – для них керуючим фактором є Конституція і Закон. Однак з 2010 року у серцевину військового життя ввели ідеологію, яка замінила систему гуманітарної підготовки, соціально-психологічної і військово-патріотичної роботи з ними. Тодішній Міністр оборони України Павло Лєбєдєв визначив «нові» пріоритети роботи у військах так: «Ми надаємо особливого значення ідеологічному питанню, вважаємо, що воно важливе і головне. Нам не тільки потрібно пам'ятати про козаків, які то відстоювали Україну, то її віддавали. Ми повинні пам'ятати про всю історію, яку має Україна, включаючи насамперед Велику Вітчизняну війну. …Тому Міністерство оборони в питанні ідеологічного виховання вважає, що якщо немає ідеології, то це не професіонали…».

Міністр сказав, підлеглі виконали: замінили гуманітарну підготовку на військово-ідеологічну. «Новий предмет навчання в системі підготовки військ – «воєнно-ідеологічна підготовка» – є вимогою часу, вимагає приведення ідеологічної складової діяльності Збройних Сил України до стандартів провідних країн світу», слідом за міністром зазначив начальник Головного управління по роботі з особовим складом Збройних Сил України генерал-майор Іван Чубенко. Однак далі генерал-реформатор і керівник відомства, яке за двадцять років свого існування майже щорічно, як флюгер за вітром, міняло і свою назву, і різні концепції та напрямки роботи, не пояснив, з якої передової армії світу зняли кальку чергової реформи. Міністерство оборони намагалося ідеологічно охопити майже всі напрямки розвитку людини в погонах. До цього додамо, що військова історія України, як предмет, в усіх військових навчальних закладах Міністерства оборони України, від навчального загону до університету, була вилучена, а військово-історичні дослідження проводили виключно любителі військової історії, здебільшого цивільні науковці, без будь-якого впливу на процес з боку Міністерства оборони. До ідеологічно-виховних структур військового відомства, структур Збройних Сил підбиралися кадри, які і кроку власного не могли ступити без вказівки зверху.

З нового курсу військово-ідеологічної роботи у військах виходило так, що герої для воїна-українця є різні: у Севастополі – одні герої, у Львові – інші, а у Донецьку зовсім протилежні усім решту героям України, тобто прізвища загальноукраїнських героїв залежать відповідно до партійних, ідеологічних уподобань відповідних державних чиновників та їх впливу на Міністерство оборони.

У Міністерстві оборони та в Генеральному штабі Збройних сил України не сприймали аксіоми, що формування духовної основи Збройних Сил, як базису їх високої бойової готовності передбачає вироблення власного погляду на історію національно-визвольної боротьби, історії війн, що прокотилися українськими землями, особливо Другої Світової війни, та місце в ній України і її Збройних Сил. Замість цього з середини 1990-х років в системі гуманітарної підготовки і виховної роботи в армії і на флоті розпочали впроваджувати кремлівські ідеологічні і військово-історичні тези. У Севастополі, який постійно проголошувався не лише росіянами, а й вищими українськими урядовцями, «городом русской славы», Військово-Морські сили України розвивалися як такий собі малоросійський придаток історії і традицій російського флоту.

Впровадження ідеології у процес виховної роботи в українській армії стало базуватися головно на ідейних цінностях, вироблених у Москві, на культі «Великої Вітчизняної війни», що було і є найпотужнішим ідеологічним міфом Кремля та основою його великодержавних марень, які охороняються верхівкою Росії навіть засобами кримінального переслідування. Військово-Морським силам України постійно нав'язувалася не правда війни, не аналіз причин поразок і перемог, а їх виховували на ідеології не власної, а чужої держави. У середовищі всіх силових структур формувався насправді російсько-радянський, а не український патріотизм. У військовослужбовців формувалося нерозуміння того, що українці мають свою власну історію, своє власне місце в Європі та світі і є самостійною нацією, а відчуття якоїсь вторинності, такого собі доважку до росіян. У Севастополі місця для слави і героїзму моряку-українцеві не передбачалося, і це постійно театралізувалося на «спільному» святкуванні професійного свята військових моряків України і Росії та в парадах історичних клубів. І не викликало заперечень з української сторони.

Що ж стосується ідеологічного простору, то, здається, він був створений для утвердження ідей «русского міра» у середовищі нашого флоту, саме звідти запозичені «передові» ідеї, бо пропоновані «напрямки» привчали наших військових до ідеології братнього народу, спільних героїв, спільних перемог, геть вилучаючи національно-визвольну боротьбу українців, її національних героїв та перемоги над гнобителями і окупантами. Звідси і теорія про зрадників-козаків, і практичне вилучення з військової історії боротьби армії УНР і УПА як «зрадників українського народу». І домінування в армії УПЦ Московського патріархату.

«Дружить надо и всё будет хорошо. У ВМС Украины национализма не было и не будет», проповідував з трибуни командувач ВМС України адмірал Віктор Максімов. І заставляв офіцерів ВМС вступати до створеного севастопольського філіалу Санкт-Петербургського «Морского собрания», в статуті якого і слова про флот України не було, його діяльність спрямовувалася винятково на зміцнення морської слави і могутності Росії.

Це призвело до того, що українські морські офіцери взагалі не знали не лише морської історії України минулого, а й сучасної. У Військово-Морських силах ніби повторювалася ситуація, яку, будучи військовим кореспондентом у час війни, з гіркотою занотував у своєму щоденнику славетний син України Олександр Довженко: «Єдина країна у світі, де не викладалася в університетах історія цієї країни, де історія вважалася чимсь забороненим, ворожим і контрреволюційним, – це Україна. Другої такої країни на земній кулі нема. Де ж рождатися, де плодитися дезертирам, як не у нас? Де рости слабодухим і запроданцям, як не у нас?». Але Довженка у системі гуманітарної підготовки не вивчали, його творів і думок не знаючи цуралися. У 2011 році вийшов у світ роман Василя Шкляра «Залишенець. Чорний ворон», який став чи не єдиним за час незалежності України високохудожнім твором, який відобразив героїзм борців за волю України, їх мужність і відданість своєму народу. Роман набув надзвичайної популярності в народі, однак у Збройних Силах його обійшли мовчанкою, натомість у структурах виховної роботи ВМС України виявили… підривний вплив «Чорного ворона» на братські українсько-російські стосунки.

У час, коли Чорноморський флот концентрував навколо себе все антиукраїнське, Військово-Морські сили України повністю відгородили себе від української громади, добровільно усамітнилися.

– Ми поза політикою, – не раз повторювали командувачі Михайло Єжель, Ігор Тенюх та їх наступники. Дійшло навіть до того, що адмірал Юрій Ільїн не допустив до привітання з двадцятиліттям ВМС голову товариства «Просвіта», організації, з якої у Севастополі брав свої витоки флот України… Вінцем відриву українського флоту від громадськості стали події 2008 року, коли антиукраїнська юрба по звірячому розбила і утопила в морі Пам'ятну дошку, присвячену 90-річчю українізації Чорноморського флоту в 1918 році.

Запорожська приказка вчить, що де пан швець, там Січі кінець. Флот, як військова організація існувати без цементуючої її духовної сили, яка, за Іваном Франком, формує «дух, що тіло рве до бою», існувати не може, бо коли тієї сили – мова, патріотизм і історичні традиції – у збройних захисників держави, у її «лицарів меча» немає, то тоді, за висновком Тараса Шевченка, «лицарські сини» обертаються сусідніми лицарями в «свинопасів» і «хамових синів». Але і Шевченко, і Франко, і Довженко у ВМС України в духовних святцях не перебували, твори їхні адмірали не читали, тому від Президента України і до командувача ВМС національний флот України почали обертати в брата-близнюка російського флоту.

ЯК ІМПЕРСЬКА ШАШІЛЬ ПІДТОЧИЛА ДУХОВНИЙ ГРУНТ

Час підтвердив, що введення військово-ідеологічної підготовки у війська було не чим іншим, як намаганням обірвати духовну єдність збройних захисників держави минулих і сучасних поколінь, позбавити почуття патріотизму, прагнення «честь козацькую в безчестіє і незнаніє» перетворити, проти чого рішуче виступав ще Богдан Хмельницький. Замість них на українському флоті став практикуватися радянський підхід до виховної роботи, коли українські національні військові традиції вважалися ворожими і антинародними. Дух, що окрилював і надихав наших предків на боротьбу за свободу, став видаватися таким, що перечить… сучасним загальнолюдським цінностям. Жодна з блискучих перемог українського війська в минулому над ворогами на суші і в морі не дістала відповідного вшанування в армії і на флоті.

Події в Криму переконали всю хибність системи гуманітарної і морально-психоло-

гічної підготовки Збройних Сил України. Глорифікація радянських духовних святинь відіграла руйнівну роль у процесі деукраїнізації Збройних Сил. Спроба присвоїти Військово-морському ліцею ім'я героя флоту УНР контр-адмірала Михайла Остроградського-Апостола чи встановити погруддя морського міністра та командира і організатора дивізії морської піхоти флоту УНР Михайла Білинського в батальйоні морської піхоти ВМС у Феодосії наштовхнулася на дружній опір з сторони Міністерства оборони, Генштабу і штабу ВМС України. Жодному кораблю, окрім першого фрегата «Гетьман Сагайдачний», не присвоєно ім'я корабля чи відважного українського моряка, які боролися за незалежність України. Який же рівень військової звитяги, духовного піднесення чи патріотизму можуть викликати імена на борту «Кіровоград» чи «Артемівськ»? Українських військовиків переконували, що російська і радянська історія – то їхня спільна історія, їхня спадщина, що радянська армія – то армія їх батьків і дідів, тому, відповідно, і правонаступники тієї армії є братами і союзниками. Саме таке ідеологічне навіювання практично унеможливило опір українських військових з'єднань у Криму в лютому-березні 2014 року: брати ідуть, як по них стріляти?

Політичні і «демократичні» фарисеї, які очолювали державу і військове відомство протягом останніх років, привели армію і флот до стану колапсу, коли у середовищі захисників Вітчизни «дух геройства… ісчез», коли почали превалювати ідейна безпомічність і духовна безпорадність. Прилюдно поклонялися Шевченку, але його «Кобзаря» в руки не брали. Замість вдосконалення системи військово-патріотичного виховання, яку визнали затратною, обрали організацію не затратну – передали на відкуп місцевим органам влади. А в цій системі духовних координат у ВМС України благородними виступили вже не запорожці-козаки, не гайдамаки чи герої УНР і УПА, а колишні колонізатори України, «благородні» гусари і корнети, та члени Санкт-Петербурзького морського собрания.

Впровадження «ідеології слов'янського братерства» у свідомість молодого покоління українських військових моряків вносилася імперська шашіль, яка підточила його історичну пам'ять, а це – духовна основа флоту. І цьому маємо історичні прототипи, які дорого обійшлися українському народу. Коли у 1918 році не надто чисельні більшовицькі полки Антонова-Овсієнка з вогнем і шаблею посунули на Україну, полки УНР з гучними іменами Богдана Хмельницького, Петра Дорошенка, Петра Сагайдачного, виховані на духовних основах «слов'янського, фронтового братерства», на спільних героях і традиціях, оголосили… нейтралітет – брати-слов'яни йдуть, разом в окопах Першої Світової воювали. Така позиція українських полків позволила російським більшовикам справити криваву тризну в Харкові, Полтаві, Києві, Одесі... Морське міністерство Української Держави у ситуації російсько-української війни проголосило готовність… перебазуватися до Петрограду, без опору у листопаді 1918 року віддало флот Антанті, що в решті-решт привело до повалення Української Народної Республіки, її комуністичної окупації, Голодомору, репресій і депортацій українців з рідної землі.

Повторне намагання вихолостити з Збройних Сил все національне, підміна його «інтернаціональним», ігнорування історії і досвіду національно-визвольної боротьби багато в чому повторили ситуацію УНР – і восени 1918 року, і весною 2014-го велика кількість «ослов'янених» військових моряків перейшла на бік противника чи просто розбіглася по домівках.

Забамбурені «ідеологією стратегічного партнерства» та «братством і дружбою двох флотів» українські військові моряки ніяк не могли збагнути, що вчорашні бойові друзі і партнери, з якими не раз ходили в море, сиділи за спільним столом, разом відзначали спільні свята, брали участь у різних навчаннях і маневрах виявилися … окупантами і ворогами, намірилися загарбати українську землю. Тому, не розуміючи настільки різкої зміни військово-політичної ситуації, коли вони самі протягом одного дня опинилися в таборі «фашистів», стали вимагали якихось додаткових наказів.

Військово-Морські сили України було ідеологічно розкладено насамперед примарами «непорушної українсько-російської дружби». Чи не вперше в нашій військовій історії офіційна ідеологія зруйнувала бойову готовність Військово-Морських сил. А ідеологічно розкладений флот, вихований на комплексі молодшого партнера, без історичного минулого, не здатний воювати. Таке виховання сформувало той людський матеріал, який Василь Стус називав «нацією сержантів». Ось у чому різниця. Російський сержант з окупаційних сил, виконуючи наказ по анексії Криму, не задумуючись, вистрілив і позбавив життя українського офіцера Станіслава Карачевського. Жоден офіцер ВМС України наказу застосувати зброю проти окупантів не віддав…

ДО НАГОРОДИ – ЗА УКРАЇНОФОБСТВО?

Відсутність національного патріотизму – отого Франкового «духу, що тіло рве до бою», – притуплене і ледь жевріюче відчуття відповідальності за свободу рідної землі, за слово військової присяги перед українським народом, вихолощені шаленою пропагандою протягом минулих років, виявили свій результат, звівши до мінімуму бойову готовність і вишкіл, який у останні два роки майже не проводився.

Подібну ситуацію, коли відсутність патріотизму може перетворити грізних і вільних воїнів у «безпомічне знаряддя за виживання» передбачив ще Д. Донцов («Патріотизм»), який доводив, що «згуманізований тип людини чи народу уникає жорстокої боротьби за існування, дістає обильний харч, медалі і нагороди», але закінчиться це життя «під ножем». У Севастополі медалі і ордени лягали на груди густо, але нагороджували не тих, хто будував у Севастополі і в Криму українську державність, а тих, хто найзатятіше проти неї боровся. Українофоби Микола Багров і Борис Дейч стали героями України. Перед самим державним переворотом повним кавалером – лицарем – ордена Богдана Хмельницького всіх ступенів став давній ненависник всього українського голова ради ветеранів війни контр-адмірал О.Калініченко, якому високе військове звання «контр-адмірал» теж вручив український Президент Леонід Кучма. У всіх зрадників – адміралів ВМС України – груди аж сяють від численних орденів. Вручалися звання «заслужений», а у відповідь – «цим, хохли, мене не купите», але це не перешкоджало призначенню на високі державні посади. Звільняючись у запас, офіцери російського флоту отримували українську пенсію і медаль «Ветеран Збройних Сил України» і вливалися в ряди «Союза советских офицеров». Цей нагородний дощ завершився моментом, коли ряд українських орденів і медалей на їх грудях припечатала російська медаль «За освобождение Крыма». Доречно сказати, що перші командувачі ВМС України, які створили і вивели в море і океан український флот, віце-адмірали Борис Кожин і Володимир Безкоровайний не мають жодних державних нагород. Приклад -– більш ніж показовий.

Україна за роки незалежності так і не спромоглася збудувати бодай одного власного бойового корабля. А будівництво «важкого корвету» «Володимир Великий» та кілька невеличких бронекатерів було перетворене в потіху для гостсословів та ганьбу національного флоту. За всієї активності в міжнародних заходах і участі ВМС України в програмах міжнародного військового співробітництва, тривалої риторики про євроатлантичну інтеграцію агресії в наших штабах чомусь більше чекали з Заходу, а не зі Сходу. Так звані реформи українських армії та флоту знімалися насамперед з російських лекал, у більшості випадків – з тих, від яких у самій Росії відмовлялися. Адмірал Юрій Ільїн, зайнявши головний командний пост ВМС України, не лише почав скорочувати бойові і командні структури флоту, а привів навіть форму одягу військових моряків до російського зразка, відмінивши ті невеликі зміни, які колись ввели адмірали М. Єжель і І. Тенюх. А це також був важливий, особливо для умов Севастополя, аспект, – власна форма одягу українських моряків відрізняла флот України від інших флотів, свідчила про наявність у Криму саме флоту українського.

Українським військовослужбовцям потрібний був час для ідеологічного і

морально-психологічного переосмислення ситуації і взаємовідносин з прийшлими «братами» – «стратегічними партнерами», але окупанти цього часу українцям не дали. Коли почалося усвідомлення того, що це не чергові «братські» навчання і маневри, що це – підло і зрадливо щодо України та її флоту розпочата неоголошена війна, Кримський півострів вже був повністю окупований, а військові частини надійно заблоковані «братами» і давно підготовленою «п'ятою колоною».

Українські військові моряки та військовослужбовці інших силових структур так довго клялися бути вірними традиціям «отцов і дєдов», що коли пробив час проявити самим оті бойові традиції то вони, як такі, «що тіло рвуть до бою» не проявилися, виявилося, що вони зовсім не кличуть захищати незалежність і територіальну цілісність України. «Отци і дєди» ж бо в радянській армії захищали не волю і свободу України, а боронили імперію червону від посягань імперії коричневої. Звівши в жорстоких боях одного ката, за танками «отцов і дєдов» на українську землю прибув не менш жорстокий інший, під червоним прапором, а воля України як була до війни, так і після неї залишилася у концтаборах Сибіру і Далекого Сходу. Саме тому стійкість і витриманість, патріотизм і вірність військовій присязі українському народу у більшості військовослужбовців різних категорій Військово-Морських сил виявилися … до перших реальних труднощів військового часу і появи реального, а не прогнозованого противника. Для більшості з них «родіна» тут же звернулася до півострова Крим.

КОЛИ КАДРОВА ПОЛІТИКА ЗНИЩУЄ КАДРИ

Окупація Криму не лише виразно виявила неефективність всієї системи військово-патріотичної і морально-психологічної підготовки українських військовослужбовців, але й впровадженої кадрової політики у Збройних Силах, теорії і практики територіальної системи служби за контрактом.

Ініціатором переходу Збройних Сил України на контрактну службу виступив ще Міністр оборони генерал армії України Олександр Кузьмук. Перехід Збройних Сил на контрактну основу став головним пунктом реформи, яку провадили всі його наступники на посаді Міністра оборони. І вже незабаром Військово-Морські сили стали першим видом Збройних Сил України, який повністю перейшов на військову службу за контрактом. Урочисто були звільнені в запас останні моряки строкової служби. Та коли на півострів непрошеними увійшли «брати зі Сходу» з автоматами, кулеметами і гранатометами в руках, коли самопроголошена влада проголосила «незалежність» Криму і затим возз'єднання з «історіческой родіной», відразу почали проявлятися результати кадрової політики у ВМС України. У військових колективах, серед офіцерів і матросів, розпочалося розділення свідомості і перевірка почуття патріотизму, у значної більшості з них Батьківщина стиснулася до проголошеної «Республіки Крим».

Події у Криму наочно висвітлили, що практика організації військової служби за контрактом і територіальним принципом виявилася шкідливою, неефективною і не функціональною, що вона не мала серйозного наукового обгрунтування і аналізу. Вона розвалилася разом з теорією «дружби народів» – гору взяв містечковий патріотизм та матеріальна вигода. На момент російської агресії військовослужбовці за контрактом, зараховані на військову службу з Криму і родини яких жили в Криму, складали понад вісімдесят відсотків особового складу Військово-Морських сил. До того ж кримських татар серед них було одиниці. Впроваджена кадрова політика та відсутність напруженої бойової підготовки перетворили військову службу на звичайну, безпечну і вигідну багатьом (перед початком протестних подій в Україні особовому складу ВМС в два рази підняли грошове утримання) звичайну роботу. Небезпека військової служби та необхідність збройного захисту держави була відсунута у далеку нереалістичну площину майбутнього. Соціальні, а не оборонні питання стали головними в житті військовослужбовців, і коли настав момент необхідності захисту держави України, коли в Криму виникла перша реальна, а не книжкова, небезпека захисники Вітчизни почали складати зброю і переходити на бік агресора або просто розбігатися по домівках.

Цьому значною мірою сприяла існуюча кадрова, організаційна робота та стан, коли військова служба втратила престиж у суспільстві. Підбір на командні посади проводився на основі особистої відданості адміралам, а не відданості народу і патріотизму. Патріотично налаштовані і віддані Україні офіцери усувалися від командних посад і з штабів. Коли на вищій атестаційній кадровій комісії Міністерства оборони України кандидату на посаду начальника штабу – першого заступника командувача Військово-Морських сил України росіянину контр-адміралу Сергію Єлісєєву задали питання про його дії у випадку російсько-українського конфлікту, той відповів, що… подасть рапорт на звільнення в запас. І таки був призначений на посаду начальника штабу виду Збройних Сил України! А з початком російської окупації Криму, виконуючи обов'язки командувача ВМС України, як і обіцяв високій кадровій комісії, Єлісєєв подав рапорт на звільнення в запас. Які захисники Вітчизни призначалися на відповідальні державні пости, таким виявився і захист держави.

У дні агресії «розсипалася» не лише кадрова політика, «розсипався» її її творець – клуб адміралів ВМС України, клуб орденоносців, абсолютна більшість членів якого просто зрадила, перейшла на сторону окупанта. Оце і є результати кадрової політики у Збройних Силах України, за які поки що ніхто не відповів.

Закінчення в наступному числі.

ЗЛОЧИН ПРОТИ ЛЮДЯНОСТІ

БЕЗ ПРАВА НА ПОЩАДУ

24 серпня Путін і його холуйська обслуга в Україні перевершили у своїй звиродністі африканського канібала Бокасу. Той, як делікатес, пожирав людські тіла, новітні дикуни, заради фізіологічного задоволення, пожирають людську гідність. Через площу Леніна в Донецьку вони прогнали колону українських військовополонених у супроводі конвоїрів-терористів.

Імперія зла нині практикує паради зла. І приниження. Годі нагадувати Путіну та його виродкам про міжнародні конвенції, які забороняють катування військовополонених і знущання над ними, не варто втовкмачувати озвірілим наїзникам, що катування приниженням людської гідності може бути жахливішим від смерті. Цього не збагнуть люди без честі та самоповаги – саме такими є прихильники путінської політики етноциду української нації.

Цей плебс із тваринними інстинктами російські терористи знайшли біля помийних ям і, як покірне бидло, загнали на тротуари центральної вулиці та приставили до брудної «роботи». Ота звірина в людській подобі, свідома своєї ницості, жбурляла в наших бійців помідорами, пластиковими пляшками з водою і верещала «на колєні», усвідомлюючи, що сама вона ніколи з тих «колєн» не підніметься, бо стала виплодком московсько-гебістської нечисті, тому ще більше лютувала. А наші хлопці, які не тиждень і не два перебували в путінських катівнях, на тортурах у найманців, перенесли наругу достойно, ішли спокійно, гордо, навіть, коли якесь убоге створіння намагалося їх вдарити чи копнути. Пошли їм, Всевишній, силу вийти живими із полону сатани, а ми зігріємо їх своїм теплом і любов ю.

Росія вважає демократичну спільноту такими собі лохами, які не здатні сформулювати адекватну позицію навіть щодо такої нечуваної вакханалії виродків, як знущання над військовополоненими. Тому менш, як за тиждень, бандити Путіна повторили акт приниження українських полонених у Сніжному, залучивши до нього одурманену публіку з місцевих. Таке прощати не можна…

Оскільки світ спроможний покарати за злочини проти людяності усіх, крім правителів непрогнозованої Росії, то цю місію маємо взяти на себе ми, українці. Жоден із злочинців, причетних до знущань над українськими військовополоненими, не має права на пощаду. Організатори і виконавці «параду зла» здебільшого відомі. Відеотека акції приниження цілком якісна для того, щоб з допомогою жителів Донецька поіменно дізнатися про всіх тротуарних тварюк, які кричали «на колєні» нашим воїнам і ображали їх у Сніжному. Серед тих, кого бандити прогнали площею Леніна, багато волиняків. Я знаю і відчуваю, що пережили того дня їхні рідні, друзі і побратими. Повірте, це були не лише сльози відчаю, а й німі волання помсти. Якщо злочинці не будуть покарані судом (що найвірогідніше і станеться), то їх покарають за законами народного гніву, честі і совісті, а вони волають справедливої відплати. В Україні ще є справжні чоловіки, які ніколи не подарують собі, якщо приниження їхнього брата, батька, друга не буде відомщено і не звершиться акт справедливої кари.

Настав час патріотичного чину. Він не передбачає пощади до звироднілого ворога. Маємо покарати кожного злочинця – публічно і жорстко. Приєднуючись до багатомільйонних голосів українців світу, наголошую: наруга не прощається – кари катам, кари!

Марія БАЗЕЛЮК

ПАМ'ЯТАЙМО ВЕЛИКИХ

Вшанування Каменяра в Києві

27 серпня, у 158-у річницю з дня народження Івана Франка, вже за доброю традицією, біля пам'ятника поетові-філософу, що стоїть у невеличкому мальовничому парку поряд з театром, який носить його славетне ім'я, відбулись урочистості громадськості столиці.

Перед численними присутніми виступили: Ролан Франко – внук знаменитого українського філософа й громадського діяча, академік Петро Кононенко, поет-письменник Ярема Гоян, завідувач науково-дослідного відділення «Музей „Іван Франко і Київ"» – Лариса Каневська, керівник «Просвіти» з фронтового Стаханова Луганської області – Ніна Гейко. У своїх виступах промовці наголосили не тільки на видатній ролі Франка, як світоча української класичної літератури й філософа світового рівня, а й у світлі українсько-російської війни нагадали його пророчі слова про Росію, її фатальну роль не тільки в українській історії, а й історії західної цивілізації в цілому.

Активну участь в урочистих заходах взяли активісти «Просвіти», КУНу, НРУ та Української партії. На завершення заходу хор «Гомін» під орудою Леопольда Ященка виконав знамените Франкове «Не пора…» та ряд інших патріотичних пісень.

Георгій ЛУК'ЯНЧУК

СВОБОДА – НАРОДАМ, СВОБОДА – ЛЮДИНІ

С-Х. Абумуслімов: чеченець, замахнувшись на свободу іншого, втрачає статус чеченця

30 серпня в столиці Німеччини Берліні відбувся мітинг протесту проти російської агресії в Україні. У мітингу взяли участь українці, німці, а також чеченці.

Промовці закликали європейські уряди нарешті перейти від політики вмовляння до рішучих дій проти агресора.

На мітингу виступив колишній віце-президент ЧРІ Сайд-Хасан Абумуслімов.

Він жорстко засудив російську агресію проти України, сказав, що російська держава хронічно хворіє великодержавним шовінізмом – найжорстокішим, безмежно брехливим і найлицемірнішим з усіх існуючих видів шовінізму.

Як приклад безпрецедентного лицемірства і брехливості російського шовінізму, він навів порівняння Путіним боротьби української армії з діяствами німецьких нацистів під час Другої світової війни

І ніхто в світі не нагадав цьому патологічному брехунові і лукавому про те, що за його наказом був стертий з лиця землі Грозний, були знищені десятки інших населених пунктів Чечні.

За його наказом було вбито понад 250 тисяч громадян Чеченської республіки Ічкерія, 42000 з яких – діти. Тисячі чеченців були викрадені російськими ескадронами смерті і безслідно зникли, тисячі були піддані жорстоким тортурам!

Жертвами російського великодержавного шовінізму протягом століть стали десятки мільйонів людей.

І до тих пір, поки Росія хвора цією страшною формою психічної хвороби, вона представлятиме загрозу не тільки для чеченського, українського народів, але для і всіх своїх сусідів, насамперед для країн колишнього СРСР, Європи. Тому поки не пізно, поки ця жахлива держава не знищило ще десятки мільйонів людей, всі народи доброї волі повинні згуртуватися, допомогти російському суспільству вилікуватися від цієї страшної і небезпечної для людства хвороби.

Першим кроком на цьому шляху має бути Суд над російським великодержавним шовінізмом, над його ідеологами, над росіянами, які стверджуючи на практиці цю людиноненависницьку ідеологію, скоїли найтяжчі злочини проти людяності.

Торкаючись участі осіб нібито чеченської національності в агресії проти України, Абумуслімов зазначив, що справжній чеченець – і тому свідок весь світ і вся історія чеченського народу – ніколи не був і не буде посібником вікових убивць і катів свого народу, якими є російські великодержавні шовіністи. При цьому він послався на свідчення письменника Олександра Солженіцина про те, що чеченці ніколи не служили гнобленню. Навпаки, вони незважаючи на свою нечисленність і важке становище, завжди допомагали слабким і пригнобленим. Абумуслімов навів приклади подібної підтримки чеченцями українців, які перебували в засланні і в'язницях, а також Голодомору 1932–1933 років.

Одне слово, наголосив він, чеченець, спокусившись на свободу іншого, в тієї ж секунди втрачає статус чеченця.

На закінчення С-Х. Абумуслімов висловив упевненість у перемозі українського народу над знахабнілим агресором.

Chechenews.com

НАША МОВА КАЛИНОВА…

ЯК МИ ГОВОРИМО І ПИШЕМО

Неправильно	Правильно
Залог успіху…	Запорука успіху…
Під занавіс…	Під завісу…
Знасилування…	Згвалтування…
Підтвердити свій намір про членство в організації…	Підтвердити свій намір стати членом організації…
Значні перебільшення…	Значне перебільшення…
Вузькобедра дівчина…	Дівчина з вузькими стегнами…
На Дніпропетровській землі…	На дніпропетровській землі…
Утворення єдиної маси…	Утворення суцільної маси…
Недалекого розуму…	Бідний на розум…
Пенсійні потреби…	Потреби пенсіонерів…
Бродити вуличками…	Блукати вуличками…
Були наслухані про боротьбу…	Багато чули про боротьбу…
Валиться з рук…	Падає з рук (рук не тримається)…
Книга вийшла на багатьох мовах…	Книга вийшла багатьма мовами…
Замотався провід…	Заплутався дріт…
Незнаючий…	Необізнаний…
Максимум ініціативи виявили…	Якнайбільше ініціативи виявили…
Неудобно…	Незручно; не випадає…
Пока!..	Бувай! (Будь здоров!)…
Це до мене не стосується…	Це мене не стосується…

Підготувала Марія ВОЛОЩАК

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник та шеф-редактор – Степан Брацюнь, головний редактор – Марія Базелюк.

Редакційна колегія: Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.

Передплатний індекс: 09715

Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"

Замовлення №

Наклад 14 000 прим.

Ціна договірна